

Mai ismereteim birtokában sem volnék képes megrajzolni, leírni egy-egy Bilderberg-értekezlet lefolyását, hangulatát, vitáját, beszédeit, vagy jelbeszédeit és azt sem tudom, hogy maguk az összejövetelek a fontosak, vagy a köztük eltelő időben a főemberek laza, esetleg kétoldalúan egyeztetett parancskiadásai. S ha ezzel én így vagyok, aki foglalkozom az üggyel, akinek fáj ez, és akarom is tudni az igazságot, mit mondjak a milliárdokról, akiknek halvány fogalmuk sincs a Bilderberg-csoportról és a világirányításról. Egy bizonyos: ez sokkal nagyobb bizonytalanság, mint hogy a Cion bölcseinek jegyzőkönyve hamisítvány-e vagy sem. Nem tudjuk, nem értjük, rejtély, ennél fogva el sem hisszük. Mit mond, aki erről beszél? Ez nekünk már a túlvilág, ahonnan nem jött vissza senki. Orfeusz megpróbálta, de hátranézett Euridikéjére. Miként folyik le egy-egy tanácskozás a csoport ülésén, s hogyan születik meg a határozat? Feltételezem, hogy a kormányokat valahogyan tájékoztatni kell, utasítani kell őket, vagy valamiképpen nyomást kell gyakorolni rájuk.

Amikor a tiszaezlári vérvádper folyt Magyarországon 1882–83-ban, a bécsi és a frankfurti Rothschild Bankház képviselője többször is megfordult Tisza Kálmánnál, a miniszterelnöknél és a pénzügyminiszterénél. Aztán a per végződött, ahogy végződött, a sakterokat felmentették bizonyíték hiányában, úgyhogy az államügyész védőbeszédet mondott és Tisza Kálmán megkapta a nagyon várt hitelt. Ezt tudom, ezt már feldolgoztam, de akkor még nem dolgozott a Bilderberg-csoport, csak a Rothschildok rendelkeztek igen széleskörű hatalommal.

A CIA-nak és az amerikai kormánynak semmi oka nincs, hogy a leggazdagabb dollármilliomosok előtt, akik a kérdéseket megoldhatják és a pénzt folyósíthatják, elhallgassa azokat a tényeket, amelyek a magyarországi zsidóságra, a számukra egyik legfontosabbra várnak, ha a térség felszabadítása – gazdasági, politikai és hadászati okokból – megtörténik. Vannak New York-i milliárdosok, akiket csak a magyar kérdés érdekel. Budapest – igaz, akkor még nem volt egybeírva – adta a világnak Hertzl Tivadart és Nordau Félixet, a cionizmus elindítóit és első vezetőit és a Hertzl családból kiváló magyar író, Heltai Jenő virágzott ki, A néma levante szerzője. Budapest nélkül nem ér semmit az egész vasfüggönyfelhúzás, nem szólva arról, hogy ott már – 1985 – el is kezdődött a dolog. A Bilderberg-csoportban tehát valószínűleg így szólt a könnyed határozat: „ha felhúzzák a vasfüggönyt meg kell csinálni az új tapsrendet.”

Különben pedig a Bilderberg-csoport és az amerikai kormány tájékoztatója magyar kérdésekben elsősorban az Amerikába kiösztöndíjazott magyarországi zsidóság képviselői voltak. Ezeknek nagyobb rajai a Soros Alapítvány munkájának megkezdése után indultak el az Újvilágba, de már nyolcvanötben is tanígtattak magyar zsidók amerikai egyetemeken. Itthonról nézve, egy alig megfizetett tanársegédi helyről borzasztóan nagy kitüntetésnek és elérhetetlen tökélynek látszott amerikai egyetemen tanítani. A hír maga királyi volt, noha csak mínuszos hír volt: X. Y. amerikai egyetemen tanít. Mit? Mindegy. Magáról a műveletről alig jött anyag. Senki soha nem toppant be onnan ide: komám, egy frenetikus előadást hallottam Kis János filozófustól az emberi jogokról a Stanfordon. Hogy ez Bilderberg-intézkedés lett volna? Ugyan!

Azt hiszem, második amerikai utam során történt, amikor ugyancsak magyar körökben tartottam előadásokat, hogy az én utam egybeesett Vámos Miklós író ottani megjelenésével. Rólam nem írtak az amerikai lapok egy büdös szót sem, de minden előadásomra küldtek megfigyelőt, magyart. Róla írta akkor a Washington Post című lap, hogy itt van a leghíresebb magyar drámaíró. Az akkor éppen egydrámás Vámosnak „momentán” akkor bukott meg egyetlen drámácskája Szegeden. Mosolyogva olvastam a zsidóság egyik világlapját, mindent értettem. Akkor idehaza egyetlen darabomat sem játszották a felhúzott vasfüggöny mögött. 1992-t írtunk, talán. Itthon eltítva persze nem voltam, mint az átkos régi rendszerben, csak a Soros-támogatott szabad színiigazgatók szabták ki rám, hogy „politikust nem játszunk, legfeljebb, ha Göncz-monodrámát”. De azt aztán angolul is New Yorkban, Washingtonban, a Zsidó Világkongresszus rendezésében és a Nemzetiben is, még a régiben, ahol a Döglött aknák is ment, meg utoljára: a Megmaradni.

Soros küldetése pontos tájékozottságon és országismereten alapult. Adva van egy szegény ország, amelyet a Szovjetunió kizsákmányol, amelyet gazdaságilag tönkretett, s amelynek a középosztálya kényszerűen elindult a lesüllyedés útján, s amelynek különösen fiatal egyedei nélkülöznek. A nélkülöző embert fillérekkel le lehet kenyezni. Ebben semmi a fiatalságot illető elmarasztalás sincs. Nyolcvanötben Magyarország már szegény ország volt. Építettük Tengízt, sok ezer kilométerre a határunktól, s minden eszközt, amit oda be kellett raknunk nyugaton kellett megvennünk dollárért, a Nagy Szovjetunióba pedig almát és gabonát és húst szállítottunk, amelyet a szovjetek nem fizettek meg rendesen, sokszor sehogy sem. KGST ország voltunk, de csak a többi hasonszőrűhöz képest gazdagabb és jobban élő. A magyar középosztály, a hangadó réteg nem élt azon a színvonalon, amely munkája szerint, az önértékelése szerint járt volna neki. Itt évi hárommillió dollárral az egész rendszerváltást át lehet hangszerelni. (Mit tudom én? Lehet, hogy az egyik utolsó Bilderbergen az egyik Rothschild még sokallta is a három milliót, hiszen ők híresen spórolós emberek, de Soros leszerelte, hogy ennyi kell és különben is ő adja, mire VIII. Anselm Rothschild elmosolyodhatott és fejét ingatva elhintett egy „Dzsórzi-Dzsórzsit”, Soros pedig megígérte, hogy majd eljátszik az átváltási árral...)

Most akkor megint bemutatkozom, nehogy valaki napkeleti bölcsnek nézzen: Dr. Utólag vagyok. Soros azért érkezett ide 1985-ben, azért hozta a pénzt, hogy ne legyen forradalom, hogy a rendszerváltás ne járjon elszámoltatással és személycserékkel, hogy az a réteg – nyilvánvalóan benne a zsidó párt-munkásőr funkcionárius és gazdasági vezető állománnyal, amely Sorost és a Bilderberg-csoportot elsősorban érdekelte – békés úton tarthassa meg a pénzét, a hatalmát, a pozícióit. Ebben természetesen az is benne van, hogy a zsidó zöldségkereskedő, az ősi foglalkozásokban megmaradt, kóser kosztos élő zsidóság sokkal kevésbé érdekelte őket, mert valószínűleg úgy ítélték meg, hogy az a néposztály minden körülmények között megmarad és nem kell védeni, mert nem követett el semmilyen bűnt. Együtt él a mindennapi magyarsággal, a fillérekből és a gombokból rakja össze a pénzt, mint százötven évvel ezelőtt, amikor űk-déd stb. szülei megérkeztek a pálinka útvonalon. A Bilderberg-zsidóság mindenkor tisztelettel néz erre az ősi génbankra, de nem él vele együtt. Mert más szférákban él. Régen úri kaszinó, ma operabál.

A bolsevizmusba mártózott réteg 1985-ben már nem volt kicsi. Aczél György hatalmas szervező munkája és a titkosszolgálatokkal karöltve folytatott káderpolitikája következtében már majdnem teljesen uralma alatt tartotta a médiumokat, a pénzvilágot és a gazdasági élet legfontosabb vezető helyeit. Azok pedig, akik nem zsidóként jutottak magas állásba, s váltak egész birodalmak uraivá falat kenyéreként kellett a bilderbergeseknek, de érvényesülni csak úgy tudtak, ha szorosan oda voltak láncolva a szovjet párthoz. A nem zsidó vezető ritkán lehetett liberális, annak vaskalaposnak kellett lennie és egy kicsit szemben kellett állnia a liberális Aczél ügyosztálynal. A piszkos munkát mindig a vaskalaposok, vagy a vaskalaposoknak kikiáltott káderek végezték el. Legalábbis így terjesztették el. A verőlegények durva alja emberek voltak, egyes kifinomultabb módszerek alkalmazóitól, mint a körömlétezés, eltekintve. A nép mindig a vaskalaposokat szidta, ellenük drukkolt a liberálisoknak. Pompásan megszerkesztett rendszer volt ez. Így Aczél és káderei sokkal elfogadhatóbbnak tűntek a keresztény középosztály szemében. Nagyon ügyes talmudista szereposztás volt ez, s annál is inkább rejtett és ravasz, mert sok úgynevezett keményvonalasnak fogalma sem volt róla, hogy szerepet játszatnak vele. Rotyogott gőzölgött, paprika illatot árasztott a magyar gulyás a már nem is annyira moszkvai, hanem világbanki kondérban, amikor a Bilderberg-csoport embere kezébe vette a dolgokat.

Nem emlékszem, hogy a nyílt társadalom eszméje, Soros György nagy filozófiai találmánya azon az estén szóba került volna.